

Ишчекујући официрске „звездице“

Дани у униформи

Од осталих студената се издвајају јер осим индекса на испитима носе и униформе.

Однедавно, уз мушке, градом се могу видети и грациозне женске шапке, које маме погледе суграђана.

Предраг Андрић, кадет који је у 131. класи школовање завршио најбољим оценама, ових дана је вероватно најпопуларнији Лозничанин. Од осталих вршњака издваја га велико интересовање за ваздухоплове и моторе, а о школовању на Војној академији каже да је знатно сложеније у односу на остале факултете због ваннаставних активности, што његов успех чини још значајнијим.

– На Академији имамо сличне предмете као и на цивилним факултетима, међутим, терени и стажирање јесу оно због по чему се разликујемо од других – истиче Предраг, додајући да је Смер ваздухопловнотехничке службе уписао због љубави према ваздухопловству, али и чињенице да је то школа која омогућава да квалитетно знање о конструкцији и одржавању ваздухоплова.

У његовом индексу није било места за лоше оцене, а како каже

најбитније је организовати обавезе током семестра.

– Не треба бити кампањац, већ у континуитету радити током године – поручује он, откривајући тајну успеха и додаје да му је због таквог начина рада остајало времена и за „ситна“ задовољства.

– Волим да излазим и да посећујем различите фестивале – признаје Предраг.

Према његовим речима, волео би да настави усавршавање на постдипломским студијама и бави се научноистраживачким радом, па му је велика жеља да остане да ради на Војној академији. Кључна предност те високошколске установе, објашњава он, јесте што живиш са колегама и заједно решавате бројне проблеме.

– На Академији се стичу пријатељи за цео живот – закључује Предраг.

Више од жеље

Владимир Петровић из села Жуње, у општини Кнић, такође је завршио ваздухопловнотехнички смер. Други је у рангу по постигнутом успеху. После школовања у Војној гимназији желео је да се бави техником, па му је програм тог смера био најзанимљивији.

Прича да је слободно време на најчешће проводио на пливању, али и вежбајући оријентиринг, којим се бави скоро деценију.

– Круна бављења спортом јесте и прошлгодишње учешће на Првом кадетском првенству у Турској, на коме смо као екипа освојили четврто место – истиче Владимир.

Говорећи о даљим професионалним плановима, за разлику од колеге Предрага, више би волео да стечено знање примењује у пракси.

– Током студирања најтеже ми је падала одвојеност од пријатеља са којима сам одрастао. Нисам често излазио у Београду, слободне тренутке сам најрадије проводио са друговима из родног краја – искрен је Владимир.

Трећи по успеху међу будућим најмлађим официрима је инжењерац Ненад Кањевац из Чачка. Каже да је требало много труда и одрицања током школовања да би постигао успех. На Војној академији се редовно бавио и спортом.

– Требало је много воље и одлучности да бих ускладио тренинге и учење. То је нарочито долазило до изражаја пред крај школовања када смо уз учење често одлазили на полигоне. Нисам запостављао ни друштвени живот, иако сам, како се каже, обично био „кратак“ с временом – наглашава Ненад.

Током студија рекреативно се бавио џудом, који је и раније активно тренирао. Пошто жели да настави каријеру у специјалним јединицама Војске познавање и те вештине ће му добро доћи. На Академији је започео да тренира и греплинг, борилачку вештину сличну џудоу.

Када размишља о о мотивима да студентске дане проведе у униформи, каже да се после Војне гимназије то наметнуло као логичан след. Сем тога, у односу на вршњаке који су завршили цивилне факултете је у

НАЈМЛАЂИМ ОФИЦИРИМА УРУЧЕНЕ ДИПЛОМЕ

Дипломе о стеченом звању официра Војске Србије кадетима 131. и 132. класе Војне академије уручио је начелник Војне академије бригадни генерал Младен Вуруна. Школовање на Војној академији завршило је 125 кадета 131. и 132. класе, а први пут у историји Србије, дипломе о стеченом звању официра српске војске добиле су кадеткиње.

Осим диплома, будући официри добили су значке Војне академије са ознаком своје класе, а кадетима авијације 132. класе заменик команданта Ваздухопловства и противваздухопловне одбране бригадни генерал Срето Малиновић доделио је и летачке знакове.

Уручивању диплома у свечаној сали Војне академије, 9. септембра, присуствовали су и државни секретар Игор Јовичић, декани Факултета организационих наука и Саобраћајног факултета, проректор Универзитета одбране пуковник др Јан Марчек, родитељи и родбина кадета, представници Министарства одбране и Генералштаба Војске Србије и професори и наставници Војне академије.

Најбољи кадети по рангу су Предраг Андрић, дипломирани инжењер машинства са општим успехом 9,40, Владимир Петровић, такође инжењер машинства, са успехом 9,27, и Ненад Кањевац, дипломирани инжењер менаџмента, који је школовање на Академији завршио са оценом 9,21.

Најбоље кадеткиње су Вања Мрђа (9,14), Виолета Брковић (8,86) и Марија Марковић (8,76).

Најбољем кадету Војне академије, Предрагу Андрићу, уручена је награда Фонда „Борко Никитовић“. Добитници награда за најбоље дипломске радове су кадет Саша Стефановић за рад „Тенковски вод у нападу – тактичка вежба са бојним гађањем“ у области друштвено-хуманистичких наука, и кадеткиња Марија Марковић за рад у области техничко-технолошких наука под називом „Имитатори нуклеарне експлозије за вишестратну употребу“.

Најбољи кадети – Предраг Андрић, Владимир Петровић и Ненад Кањевац

предности јер га одмах по школовању чека сигуран посао у некој од јединица Војске Србије.

Према његовим речима, жао му је што се растаје са другарима из класе, јер их везују бројне успомене. Цимер ће му сигурно бити кум, а са многима ће, нада се, наставити професионалну сарадњу.

За понос свима

Најбољи кадет на Смеру копнене војске Марко Гујаничић диплому је стекао на смеру атомско-биолошко-хемијске службе, тачније модулу војнохемијско инжењерство.

– И старије сестре биле су најуспешније студенткиње на својим факултетима, па ту традицију нисам смео да изневерим. Родом сам из Нове Вароши, а претходно сам завршио Војну гимназију одличним успехом и био пети у рангу. На Војној академији сам се бавио војним вишебојем и ове године сам постигао најбоље резултате. Као представник Министарства одбране и Војске Србије учествовао сам на Првим светским кадетским играма у Анкари у екипи војног пентатлона – набраја успехе Марко.

Објашњава да је, као и већина колега, с петнаест година напустио породицу и уписао Војну гимназију, па му није било напорно да се прилагоди начину живота и рада на Академији.

– Обе сестре су такође студирале у Београду, што ми је, искрено, било од помоћи. Више од 60 колега сам већ познавао из Гимназије. Колектив је већ постојао, само су нас командири „увојничили” – прича Марко и додаје да је увек „чистио” године на време, тако да је лета проводио у родној Новој Вароши или на мору с девојком.

Како истиче, живот на Војној академији јесте испрограмиран, мада то све у једном тренутку пређе у рутину. Као и остали, каже да је увек имао времена и за слободне активности, а најважнија је добра организација да се све постигне.

– Четири године сам у вези с најбољом кадеткињом Вањом Мрђа – каже Марко, не скривајући осмех, што је пример двоје младих људи који су успешни и на професионалном и на емотивном плану.

Најбољи кадеткиње – Вања Мрђа, Виолета Брковић и Марија Марковић

Нико у његовој породици није војно лице, а Марка је, ипак, привлачио војнички позив. Из краја је у коме је патриотизам веома изражен.

– Волим изазове, баш као и у спорту. Доказао сам себи да могу да завршим Академију и Гимназију, а сада очекујем и прве професионалне испите – истиче он, изражавајући наду да ће с Вањом бити распоређени у исто место и одаје да планирају да наставе усавршавање на мастер студијама.

Иако га у родном месту из шале већ зову „генерал”, успео је да раздвоји војни од цивилног живота. Марко сматра да је немогуће да човек буде исти и на послу и изван њега. У цивилству је, наравно, много опуштенији, што није био случај током школовања на Академији, јер војна средина захтева максималну озбиљност.

– Уверен сам – закључује он – да је свако ко 10. септембра испред Скупштине баци увис шапку човек на правом путу.

Најбоље у строју

– Морам да будем јака. Морам да истрајем и да покажем да и жена може бити сталожена и снажна колико и мушкарац – ако не увек фи-

зички, онда на сваки други могући начин – тако је, пре четири године, на пријемном испиту за Војну академију говорила Марија Марковић, сада будућа потпоручница наше војске. Са две колегинице, кадеткињама Вањом Мрђа и Виолетом Брковић, тај циљ је и остварила. Њих три најбоље су кадеткиње прве генерације жена које су похађале и успешно окончале школовање на Академији у Београду.

Вања Мрђа, родом из Босне, будућа је официрка Војске Србије. Од малена је себе видела у униформи, а војску посматрала као занимљиво и атрактивно занимање.

– Двоумила сам се између школовања у полицији и војсци. Испоставило се да сам положила пријемне и за једну и за другу школу, али сам се, ипак, одлучила за Војну академију. Током полагања пријемног испита, Академија на Бањици ми је деловала озбиљније, сигурније, а привлачна ми је била и чињеница да се уписује прва генерација девојака – каже Вања.

Како је од почетка пред себе поставила амбициозне циљеве, неће се задовољити само дипломом Војне академије.

– Школовала сам се на студијском програму војнохемијско инжењерство. За тај смер постоје радна места у Београду и Крушевцу. Волела бих да каријеру наставим у Београду због даљег усавршавања и мастер студија које планирам да упишем на Технолошком факултету, али, наравно, ако ме распореде и у Крушевац то ме неће омести у плановима – истиче будућа официрка српске војске.

Током четири године школовања на Војној академији упознала је многобројне пријатеље. Неки од њих су, како каже, за цео живот, а најбољи међу њима свакако је њен тренутни дечко, такође кадет Војне академије, с којим је у вези скоро четири године и с којим планира да заснује породицу.

Студирање на Академији оплеменили су јој и многобројни спортски успеси. На Светским кадетским војним играма у Турској у стрељаштву из аутоматске и ваздушне пу-

шке у екипном такмичењу освојила је треће место, док је на спортским првенствима Војске Србије 2008. и 2009. године заузела други пласман и понела „злато“.

Кадеткиња Марија Марковић, родом из Скопља, већ десет година живи у Нишу. На Војној академији завршила је Смер техничке службе, усмерење војнохемијско инжењерство. Стручњак је за убојна средства, или како сама за себе каже – *муницијаш*.

То је, свакако, за девојку нетипично опредељење. Марија се одлучила јер је желела да проба нешто другачије.

– Отац је војно лице, али то није утицало на моју одлуку да упишем Војну академију. Академија у његово време, баш као и војска, није била као данас, па зато он и није могао ставовима и причама да утиче на то којим ћу путем кренути. Завршила сам средњу медицинску школу, за фармацеута, али се ни секунде нисам премишљала када сам сазнала

да сам положила пријемни на Академији. Било је то оно што сам истински желела – тврди Марија.

Због такве одлуке, наводи, није зажалила, мада је било тешко бити жена у традиционално мушкој средини.

– Дисциплина и добра организација део су моје личности, али навике које се стекну на Академији могу само да користе у даљем животу. Велико је искуство бити препуштен себи у огромном колективу који ти дословно постаје породица.

Марија размишља о породици, али пре тога намерава да заврши мастер студије на техничком, хемијском или Факултету заштите на раду. Дане у униформи ће памтити по пријатељима, путовањима у иностранство, оријентирингу, у коме је 2009. године заузела прво место на Спортском првенству Војске, и по певању у хору.

Кадеткиња Смера пешадија Виолета Брковић прича о својим студентским данима на Војној академи-

ОСНОВЦИ У ПОСЕТИ БУДУЋИМ СТАРЕШИНАМА СРПСКЕ ВОЈСКЕ

Ученици трећег разреда Основне школе „Горња Варош“ из Земуна били су гости Војне академије на генералној проби свечане промоције најмлађих официра Војске Србије. Они су са бине посматрали најзанимљивији део програма, свечани дефиле, после чега је уследило фотографисање и кратко дружење са будућим потпоручницима српске војске.

Војин Тривановић, Алекса Башић, Филип Тодоровић и Немања Декић, само су неки од дечака који су аплаузом бодрили кадете и кадеткиње током марша.

– Највише ми се допало оружје и униформе. Видео сам да нису само мушкарци војници, него да има и девојака. Зар и оне иду у војску – упитао је Војин. Алексу и Немању, осим „марша војника“ и строгих команди које су одјекивале платоом Војне академије, одушевило је и интонирање химне Републике Србије и свечани маршеви којима је оркестар испратио војничке кораке током дефилеа.

Филип Тодоровић, понет утиском и у потпуности обучен у маскирне војничке боје, само је кратко рекао: „Хоћу да будем војник када порастем“.

О томе да војска више није само за „дечаке“ најбоље сведочи одушевљење ученица школе „Горња Варош“, које су са својим другарима испратиле сваки покрет кадета, а међу њима и прву генерацију будућих жена официра Војске Србије.

– Свиђају ми се униформе које носе девојке. Лепо им стоје и оне су лепе у њима. Волела бих да једног дана и ја носим исту – казала нам је Катарина Цветковић. У униформи, наравно када порасту, себе виде и њене другарице Јелена Секулић и Тара

Снимио Ј. МАМУЛА

Ђурић, док су се Марији Кончаревић, Дијани Штакић и Миљани Јовановић највише свиделе нумере које је свирао оркестар током програма.

– Први пут присуствујем овом догађају, иако је наша школа већ традиционално гост Војне академије уочи промоције официра. Овим војницима треба да се поносимо, јер представљају српску војску у најлепшем светлу – истакла је директорка школе „Горња Варош“ Светлана Лукић.

ји, привикавању мушких колега на чињеницу да су међу њима девојке, али и о томе да на терену не постоје мушкарци и жене, већ да су сви првенствено – војници.

– Тата, који је војно лице, подофицер, утицао је у доброј мери на моју одлуку да се одредим за школовање на Војној академији. Томе је допринело и то што сам по завршетку средње економске школе желела да студирам нешто другачије – искрена је Виолета.

Испоставило се да је Војна академија била прави избор.

– Није било лако – каже она – али се исплатило, и сада једва чекам да ме распореде на радно место. С радошћу ћу се сећати занимљивих предмета о наоружању, путовања и пријатеља. Надам се да ћу с колегама наставити дружење у јединицама

Спремни за полетање

Ако је некоме из 132. класе време за четири године школовања пролетело, онда је то засигурно кадетима студијског програма авијације. Осим прве официрске звездице, еполете једанаесторо девојака и момака после промоције красиће и сребрна пилотска крила – знак припадности елитном виду Војске Србије – Ваздухопловству. Ања Крнета, Ана Тадић, Сандра Радовановић и Богдан Ковачевић заслужили су, напорним радом, привилегију да управљају најскупљим и технолошки најмодернијим справама у Војсци – борбеним авионима и хеликоптерима.

– Никада нећу заборавити први дан на Војној академији. После толико година маштања о томе, надања, коначно сам остварила оно што сам у животу желела – прича Ања, први пилот војног хеликоптера у историји наше војске.

Да су се определили за другачији програм студија и специфичну обуку у односу на остале колеге с Академије, „плавци“ су схватили само неколико дана по доласку. Док су остали кадети тек стицали свакодневну војничку рутину на Бањици, они су у Нишу реализовали падобранску обуку и преживљавање у природи.

– Вратили смо се на Бањицу после два и по месеца. Следило је увежбавање стројног корака, сагледавање правила по којима се живи у

Будуће пилоткиње – Ања Крнета, Ана Тадић и Сандра Радовановић

војсци... Мене су одмах одушевили одлични услови за спортске активности на Академији – велики спортски центар, базен, одлична теретана – набраја Сандра Радовановић, још једна „прва“, која је сама полетела у млазном борбеном авиону.

Девојке ипак нису успеле да преузму све лаворике једанаесторице. Најбољи међу будућим пилотима, с одличном оценом 8.90, јесте кадет Богдан Ковачевић.

– Задовољан сам што сам успешно завршио школовање, посебно због чињенице да сам био једини у класи који је на Академију дошао после Војне гимназије. Нисам ни помишљао на другачији избор јер је летење оно чиме сам желео да се бавим целог живота. Успео сам – поносно каже Богдан.

Нада се, како истиче, преласку и на други тип авиона чим савлада основну обуку млазног летења. После промоције имаће само неколико дана одмора и враћа се на Батајницу. Следе још три дела обуке – инструментално летење, борбена обука и ноћно летење. Још 60 сати налета. Истовремено, размишља где ће изнајмити стан и како ће започети самосталан живот после Војне академије.

Прве године наши, већ се може рећи, пилоти, слушали су опште војне предмете, у другој добили прилику да стручне ваздухопловне теме изучавају на Саобраћајном факултету, а у другом семестру треће године већ су шетали батајничком стајанком. Девојке су биле у центру пажње и, ако им је веровати, нису имале превише проблема због тога.

– Требало нам је времена да се навикнемо на медијску пажњу коју смо изазивале, али смо и с тим изашле на крај. Приватни живот јесте био занимљивији због свега тога, посебно у сусрету с момцима који су били помало скептични да смо пилоткиње војних авиона – каже уз смешак Ана Тадић. – На Војној академији сам стекла најбоље пријатеље, одмерила своје могућности онако како то нисам ни слутила, путовала и, најважније, добила прилику да остварим животни сан. Мало је рећи да сам срећна због тога што сам успела! ■

Биљана МИЉИЋ,
Никола ДРАЖОВИЋ,
Сергеј КОМНЕНИЋ,
Петар ВОЈИНОВИЋ
Снимео Даримир БАНДА